

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **G. Q.**, zastoupena JUDr. Petrem Vaňkem, advokátem se sídlem Na Poříčí 12, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2008, č. j. 11 Ca 41/2007 - 61, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně G. Q. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2008, č. j. 11 Ca 41/2007 - 61, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 23. 9. 2008, č. j. 11 Ca 41/2007 - 61, a to výrokem č. II., zamítl jako nedůvodné žaloby G. Q. směřující proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též „finanční ředitelství“) ze dne 23. 11. 2006, č. j. FŘ-17197/11/06, č. j. FŘ-17194/11/06 a ze dne 11. 12. 2006, č. j. FŘ 17199/11/06, č. j. 17196/11/06, kterými byla zamítnuta její odvolání proti platebním výměřům Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 9. 2004, č. j. 225455/04/009913/0938, č. j. 225387/04/009913/0938, č. j. 225493/04/009913/0938 a č. j. 225422/04/009913/0938, jimiž jí byla stanovena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roků 2001, 1999, 2002 a 2000 v celkové výši 1 840 817 Kč.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou se domáhá zrušení tohoto rozsudku a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dosud o kasační stížnosti nerozhodl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti současně vznesla návrh, aby Nejvyšší správní soud přiznal podané kasační stížnosti odkladný účinek. Tento svůj návrh na přiznání odkladného účinku pak odůvodnila tak, že jí může hrozit daňová exekuce ve smyslu ustanovení § 73 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů.

K návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se žalované finanční ředitelství nevyjádřilo.

Podle ustanovení § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Podle ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Podle ustanovení § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 4 se užije přiměřeně.

Návrhu stěžovatelky, aby byl její kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, není možno vyhovět.

Návrhu lze vyhovět jen tehdy, jsou-li kumulativně splněny tři podmínky: a) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro navrhovatele znamenaly „nenahraditelnou újmu“, b) přiznání odkladného účinku by se nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a c) nebylo by v rozporu s veřejným zájmem. Zatímco důkazní břemeno v souvislosti s hrozbou nenahraditelné újmy nese navrhovatel, splnění dalších dvou podmínek musí ověřit a posoudit soud sám.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vůbec netvrdí, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí pro ni znamenaly nenahraditelnou újmu, ale toliko poukazuje na možnost hrozby daňové exekuce a při tom žádá, aby Nejvyšší správní soud přiznal této stížnosti odkladný účinek.

Nenahraditelnou újmu je újma nenapravitelná a nezvratná, kterou nemusí být jen újma na majetku, ale třeba i přímo hrozící újma na zdraví. Stěžovatelka však nic neuvedla o vzniku nenahraditelné újmy v případě výkonu nebo jiných právních následků správních rozhodnutí. Vůbec nekonkretizovala, jakou nenahraditelnou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, v čem spočívá nenahraditelnost uvedené újmy a z jakých konkrétních okolností toto dovozuje.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatelka neunesla své důkazní břemeno v souvislosti s nenahraditelnou újmu, jež by jí vznikla v souvislosti s výkonem nebo jinými právními následky rozhodnutí, a již z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud přiznat podané kasační stížnosti odkladný účinek..

Nejvyšší správní soud proto ze všech uvedených důvodů rozhodl tak, že se kasační stížnosti nepřiznává odkladný účinek (§ 107 s. ř. s., věty za středníkem a contrario).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu